

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Supplement

Citation: Kierkegaard, Søren: "Supplement", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 1r.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p592-txt-shoot-idbdbf5b8d-dc3c-4c41-8daa-8b687baad78f.pdf> (tilgået 23. juni 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Solon sagde: Ingen er lykkelig, førend han er død; - Croesus tog ved en passende Leilighed deraf Anledning til at bemærke Følgende: Solon! Solon! Solon! - Den samme Dialektik, som her ligger i Lykken, (Ϸ: at den først er vis, naar det er bagefter,) ligger ogsaa i det at tage Afsked: førend man er borte, kan man ikke være sikker paa, at man virkeligen kommer bort, og førend man virkeligen kommer bort, er der ingen Grund til at tage Afsked, og naar man virkeligen er borte, kan man ikke tage Afsked.

Maaskee erindrer De, at jeg før min Afreise spurgte, om det ikke paa nogen Maade stod til en Passageers (paa første Plads) Raadighed at standse et Jernbane-Tog; maaskee erindrer De, at De betog mig ethvert Haab i denne Henseende. Nu har jeg erfaret, at det dog maa kunne lade sig gjøre, skjøndt den hele Sag, endog efterat Opdagelsen var gjort, blev mig gaadefuld. - Altsaa: jeg indtager min Plads i første Rang; F- fare i Lic. Müller, at han forhindrede os deri forrige Gang; man sidder udmærket beqvemt. Romerne havde den Skik at lade en Plads ved Bordet staae ubesat for den Uventede -; her er det omvendt: man sidder alene i Selskab med 7 herlige Lænestole (man sidder selv i den ottende). Ære være Lænestolene, deres Selskab gjør mangt et Menneskes til Skamme. Disse 7 herlige Lænestole, saa ærværdige af Udseende, at den navnkundigste Læge, den berømteste Advocat, den meest søgte Skriftefader med Værdighed kunde sidde i en saadan, disse 7 Lænestole, hvori man kan indbyde hvem man vil at tage Plads for at samtale med ham. - Fortræffeligt!

Vi har tilbagelagt 2 Stationer; midtveis paa den tredie begynder Manden, som indtager det høie Sæde, jeg mener Conducteuren, at fløite. Toget standser; han raaber med høi Røst (og han sad ligeover mit Hoved): »Sie haben mit der Gardine gewincket«. Øieblikkeligen farer den Tanke mig gjennem Hovedet: Du har dog gjort Jernbane-Expeditionerne Uret ved at ansee dem for prosaiske, det er jo høist poetisk at holde blot fordi Een vinker med Gardinet - maaskee af en Forbigaaende. En let Idee-Association og jeg mindedes hint Vers: en Dame staaer paa Borgen og vinker ad mig med sit Slør. - Da gjentager han Raabet: »Sie haben mit der Gardine gewinckt«. Nu mærker jeg han vil tale med mig, og at der maa være noget paafærde, hvorfor jeg skyndsomst fremtager mit Lexicon, at jeg om muligen kunde finde en eller anden Talemaade, hvormed jeg kunde gjensvare. Ak! men paa Jernbane er Tiden knap; med en fortvivlet Stemme raaber han: »Um Gotteswillen«. Jeg veed ikke at gjøre Andet: jeg stikker Hovedet ud af Vinduet (hvilket man uden Fare kan gjøre naar der holdes stille), vender Blikket op efter og møder hans Hoved med det eneste Tydsk jeg kan strax: »Bedencken Sie doch, Ihre Hochwolgbbh., daß ein Mann, der so viele Universitäten« etc. - Saa giver han Signalet og Toget

gaaer videre.

Jeg sidder i eensomme Tanker og søger forgjeves at udgrunde, hvad det Hele kan betyde; jeg gyser ved Tanken om det Øieblik, da jeg skal stige ud af Vognen: den Eensomme, der har forstyrret et Jernbanetog; jeg væbner mig med en god Samvittighed og nogle tydske Talemaader. Vi holde i Angermünde.

Conducteuren er en meget artig Mand, og her er den hele Forklaring, hvoraf De dog muligen kan lære Noget, hvis De reiser paa første Plads. Først og fremmest var det slet ikke mig, der havde været Gjenstand for Tiltalen, det var Vognen foran mig, ogsaa en første Rangs Vogn. I den havde man ladet Gardinet gaae ned; den Snor, som holder Gardinet fast, var gaaet løs, Gardinet havde flagret for Vinden og dette havde Conducteuren seet, og nu - nu kan man stikke en Fane ud af Vinduet, en Fane, som til den Ende ligger i Vognen, og saa snart man stikker den ud, saa betyder det, tiltrods for al Erfaring i Krig osv., det betyder, at man skal holde stille.

Forøvrigt var Touren yderst behagelig, De har vist neppe siddet saa godt hos Prinds Carl. Dette Brev er en lille Høflighed til Gjengjæld for Deres Besøg. Svar frabedes.

Vensk.

S. Kierkegaard.